

Gezicht

Ik ga naar het gebouw van de universiteit, het is groot en donker, en binnen is het druk. Ik zoek de decaan, de studieadviseur, ik wil inschrijven voor cultuurgeschiedenis. Ze blijkt in een klein loket aan de rand van de grote hal te zitten. Ik ga voor haar raam staan. Binnen staat het vol met spullen. Zelf ligt ze achterover in haar stoel. Haar gezicht is van papier, met her en der kleurige krabbels van een kinderhand. Ze vraagt wat ik wil. Ik weet het plotseling niet meer. Daarom begon ik haar maar een verhaal te vertellen over dat niemand bij muzikwetenschappen de ervaring van muziek onderzoekt. Dan komt ze overeind en loopt naar buiten, om mij te woord te staan. Nu heeft ze een gewoon gezicht. Ik vertel haar dat ik gelijkgestemden zoek, om cultuurgeschiedenis mee te doen. Dat is moeilijk in deze tijd, krijg ik te horen. Maar ze raadt me aan verder te blijven zoeken. Daarna gaat ze weer terug haar kantoor in, zijgt neer in haar stoel. Haar gezicht verandert weer in papier. Ik verbaas me erover dat het zo dun is, en dat er groene en gele krabbels op staan.

Als ik buiten kom staat broer Jan op het bordes, te kijken naar wat er op het plein gebeurt, een of andere manifestatie. Hij heeft hoge nood, maar zegt dat als hij maar wijdbeens kan staan het wel uit te houden is. Toch vloekt hij van ongemak, zet zijn benen nog verder uit elkaar, en drukt zich achter tegen letje aan die daar tegen de voorgevel staat te leunen. Die vat het maar op als grap. Ik geneer me.

Later begeef ik mij tussen de gasten van het feest en probeer ze tot een gezamenlijk gesprek te bewegen. Het gaat soms bijna goed, er zijn momenten dat het stil is, met maar één iemand aan het woord. Maar ik geef toe, ze zijn schaars. Het is ook te vol. Mensen lopen in en uit, geanimeerd in gesprek. En het is een mooie plek, met die serres en het terras in de tuin, onder de bomen. Ik had gehoopt dat Jelle, als politicus, voldoende gezag zou hebben om het gezelschap wat langer stil te krijgen. Maar noch hem, noch de andere twee zwaargewichten lukt het, er wordt steeds weer doorheen gepraat. Ook ik word onderbroken als ik mijn stokpaardje berijd, het belang van ruimte. Het komt niet uit de verf.

Op de fiets naar huis kom ik bij een brug die is afgesloten. Ook met de fiets kun je er niet overheen. Dat is balen, een misrekening. Er zit weinig anders op dan het hele stuk omrijden, met wind tegen. Of in ieder geval tot Weesp, en daar op de trein stappen, met fiets en al. En het is al laat, het wordt koud en donker.

